

»Kyrkan står i kärlekens tjänst i sitt engagemang för sjuka och lidande människor«

Budskap från påven Benedict XVI i samband med firandet av den artonde världsdagen för de sjuka, den 11 februari 2010

På tjugofemårsdagen för instiftandet av Påvliga rådet för hälsovårdspastoral

Kära bröder och systrar!

Den 11 februari, då man liturgiskt firar vår fru av Lourdes, kommer man att fira den artonde världsdagen för de sjuka, i Vatikanbasilikan. Till all lycka sammanfaller firandet av dagen med tjugofemårsdagen för inrättandet av Påvliga rådet för hälsovårdspastoral. Detta ger oss ytterligare en anledning att tacka Gud för den väg som Kyrkan hittills har tillryggalagt när det gäller pastoralt arbete inom hälsovårdssektorn. Av hela mitt hjärta önskar jag att denna fest ska skapa en ännu större generositet i tjänandet av de sjuka och alla som tar hand om dem.

Genom den årliga världsdagen för de sjuka vill Kyrkan göra den kyrkliga gemenskapen lyhörd för hur viktigt det pastorala arbetet inom den stora hälsovårdssektorn, är. Det är en tjänst som är en integrerad del i Kyrkans mission, eftersom den följer den väg som Kristi eget frälsningsverk har banat för henne. Han, den gudomlige läkaren »vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som var i djävulens våld.« (Apg 10:38). Mysteriet med hans lidande, död och uppståndelse ger mening åt mänskligt lidande och kastar ett fullödigt ljus över det. I sitt apostoliska brev *Salvifici Doloris*, kommer Guds tjänare Johannes Paulus II med klagörande ord i ämnet. »Det mänskliga lidandet«, skriver han, »har nått en kulmen i Kristi lidande. Och samtidigt har lidandet fått en helt ny dimension och gått in i en ny ordning: det har blivit *förbundet med kärleken* ... den kärlek som skapar det goda också ur det onda, som utvinnet det goda ur lidandet, på samma sätt som det högsta goda, världens återlösning, har kommit ur Kristi kors och ständigt har sin utgångspunkt i korset. Kristi kors har blivit en källa ur vilken strömmar av levande vatten flyter fram« (nr 18).

Vid den sista måltiden, innan han återvände till Fadern, böjde sig Herren Jesus ned för att tvätta apostlarnas fötter och föregrep så den yttersta kärleksakten, korset. Med denna gest bjöd han sina lärjungar att gå in i samma kärlekslogik, den kärlek som på ett särskilt sätt ger sig hän åt de minsta och mest behövande (jfr Joh 13:12-17). Varje kristen är kallad att följa hans exempel i olika och ständigt nya sammanhang och leva utifrån liknelsen om den gode samariern. Samariern gick förbi en man som tjuvar hade lämnat halvdöd vid vägkanten och »fick se honom ligga där, och han fylldes av medlidande. Han gick fram och hällde olja och vin på såren och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värden och sade: 'Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala dig på återvägen.'« (Luk 10:33-35)

Som avslutning på liknelsen säger Jesus: »Gå du och gör som han!« (Luk 10:37). Med de orden vänder hans sig också till oss. Han uppmanar oss att börja oss över de sår i kropp och själ som så många bröder och systrar som vi möter på världens vägar, bär på; han hjälper oss att förstå att erfarenheten av sjukdom och lidande kan bli en skola i hopp om vi tar emot Guds nåd och lever av den i vardagslivet. Som jag sa i encyklikan *Spe Salvi*: »Det är inte genom att undvika lidandet, inte genom att undfly smärtan som människan blir hel, utan det är genom förmågan att acceptera prövningarna och

mogna genom dem och finna en mening i dem genom föreningen med Kristus, han som har lidit med oändlig kärlek» (nr 37).

Redan Andra Vatikankonciliet påminde om Kyrkans viktiga uppgift att ta hand om mänskligt lidande. I den dogmatiska konstitutionen *Lumen gentium* läser vi: »Kristus sändes av Fadern för att 'frambära ett glädjebud till de fattiga och för att hela dem som har ett förkrossat hjärta' (Luk 4:18), 'för att söka efter det som var förlorat och rädda det' (Luk 19:10). På samma sätt omsluter kyrkan med kärlek alla dem som lider på grund av mänsklig svaghet. Ja i de fattiga och lidande ser hon bilden av sin fattige och lidande grundare. Hon söker lindra deras nöd och vill tjäna Kristus i dem.« Under århundradenas lopp har kyrkogemenskapens humanitära och andliga arbete för de sjuka konkretiserats i många olika former och hälsovårdsstrukturer, också av institutionell karaktär. Jag skulle här vilja erinra om de hälsovårdsinstitutioner som administreras direkt av olika stift och dem som har kommit till stånd tack vare olika religiösa institut och deras generositet. Det handlar om ett värdefullt arv, »patrimonium« som svarar mot det faktum att kärleken »behöver en organisation som ett villkor för ett ordnat gemensamt tjänande« (encyklikan *Deus Caritas est*, nr 20). Inrättandet av Påvliga rådet för hälsovårdspastoral för tjugofem år sedan ingår i Kyrkans engagemang när det gäller hälsovård. Jag måste skynda mig att tillägga att man mer och mer i det historisk-kulturella nuläget märker hur nödvändigt det är med en uppmärksam kyrklig närvaro hos de sjuka men också ute i samhället, en närvaro som på ett effektivt sätt kan förmedla de evangeliska värderingarna, att skydda människolivet i alla dess faser från konception till död.

Jag skulle här vilja återvända till *Budskapet till de fattiga, sjuka och alla som lider* som konciliefäderna riktade till världen i slutet av det andra ekumeniska Vatikankonciliet: »Alla ni som tyngs ned av korset, ... ni som gråter, ... alla ni okända som lider, fatta mod: Ni är de mest älskade i Guds rike, hoppets, lyckans och kärlekens rike; ni är syskon till den lidande Kristus; och om ni vill kan ni tillsammans med honom rädda världen!« (*Ench Vat I* nr 523 [sid 313]) Av hela mitt hjärta tackar jag dem som varje dag »tjänar dem som är sjuka och som lider« så att »det kärlekens apostolat som de ägnar sina krafter åt allt bättre kan motsvara nya krav« Johannes Paulus II, *Const. Ap Pastor Bonus*, 152).

Under det pågående präståret går min tanke särskilt till er, kära präster, själavårdare åt de sjuka, ni som är tecken på Kristi medkänsla och redskap för hans medkänsla som måste nå fram till varje människa som är märkt av lidanden. Jag manar er kära präster, att inte spara på era krafter när ni kommer med omsorg och tröst. Den tid som ni tillbringar hos dem som är lider, ger nåd för andra dimensioner i det pastorala arbetet. Till sist vänder jag mig till er, kära sjuka, och ber er att be och bära fram era lidanden för prästerna så att de förblir trogna sin kallelse och att deras tjänst blir rik på andliga frukter till gagn för hela Kyrkan.

Med dessa känslor bönfaller jag Maria, *Salus Infirmorum*, om hennes moderliga beskydd för alla sjuka och för alla dem som hjälper dem, och till er alla ger jag av hela mitt hjärta den apostoliska välsignelsen.

Vatikanstaten den 22 november 2009

På Kristi Konungens dag, han som är universums konung.

Påven Benedikt XVI

Översättning: Ylva-Kristina Sjöblom